

та, коя-то други-те иматъ.

Глубоко-то на свѣтъ-атъ ученіе всегда до-
карува оныя, които съ плодъ ся го учили да ся по-
казвать прости и безъ гордость, така щото че-
ловѣкъ много по нѣкой путь ся труди, за да
стигне тамо отъ гдѣ-то да почне требаше. Пра-
сковія воистинно проста и безгордостна, никак-
ва нужда немаше за да ся покаже такава, и никогда
въ общество-то не ся счете, като че на при-
стойно-то си мѣсто не ся намираше. Здравое
одно разсужденіе, единъ умъ правъ и естествен-
ный дополняваха глубоко-то нейно на всяко нѣ-
що невѣжество, и често ненадежны-те нейни
и дерзновени отговори уборяха безумны-те,

Единъ день нѣкой си пресѣче ѿ дума-та
въ средѣ приказаніе-то, предъмногочисленно ед-
но собраніе, и попыта я за коя вина наказанъ бѣ ба-
ща ѿ въ заточеніе. На тойже неразумный вопросъ
едно глубоко молчаніе показа недовольствіе-то на
общество-то; млада-та дѣвойка хварли верху
неразумный-атъ единъ погледъ полень съ пра-
веденъ и студень гнѣвъ, и: “Господине, рече
“му, единъ отецъ никога за своя-та си дщеря
не е виноватъ, и мой-атъ е неповиненъ.”

Кога-то ова приказваше подробности-те